

200703156/1.

Datum uitspraak: 31 mei 2007

**AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK**

**Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:**

**de Staatssecretaris van Justitie,
appellant,**

**tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/13058 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Maastricht, van 5 april 2007 in het
geding tussen:**

en

appellant.

1. Procesverloop

Bij besluit van 16 januari 2001 heeft appellant (hierna: de staatssecretaris) een aanvraag om toelating als vluchteling van (hierna: de vreemdeling) afgewezen.

Bij besluit van 25 oktober 2004 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister) het daartegen door de vreemdeling gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Bij uitspraak van 1 april 2005, verzonden op 6 april 2005, heeft de voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Maastricht, het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en de minister opgedragen een nieuw besluit op het gemaakte bezwaar te nemen.

Bij besluit van 21 februari 2006 heeft de minister het door de vreemdeling gemaakte bezwaar opnieuw ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 5 april 2007, verzonden op 6 april 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Maastricht (hierna: de rechtbank), het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat de staatssecretaris een nieuw besluit neemt op het gemaakte bezwaar, met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de staatssecretaris bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 3 mei 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De vreemdeling is in de gelegenheid gesteld een reactie in te dienen.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 120 van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000), voor zover thans van belang, kan hoger beroep, als bedoeld in artikel 84 van die wet, slechts worden ingesteld tegen een uitspraak van de rechtbank over een besluit dat is bekendgemaakt na het tijdstip van inwerkingtreding van deze wet met uitzondering van een beslissing op bezwaar gericht tegen een besluit bekendgemaakt voor inwerkingtreding van de wet.

2.2. Het hoger beroep richt zich tegen de uitspraak van de rechtbank over voormeld besluit van 21 februari 2006, bevattende een beslissing op bezwaar, gericht tegen voormeld besluit van 16 januari 2001, dat is bekendgemaakt op 18 januari 2001, derhalve vóór inwerkingtreding van de Vw 2000 op 1 april 2001.

Ingevolge voormeld artikel 120, gelezen in verbinding met

artikel 33e van de Vreemdelingenwet (oud), kan hiertegen geen hoger beroep worden ingesteld.

2.3. De Afdeling is kennelijk onbevoegd van het hoger beroep kennis te nemen.

2.4. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

verklaart zich onbevoegd van het hoger beroep kennis te nemen.

Aldus vastgesteld door mr. R. van der Spoel, Lid van de enkelvoudige kamer,
in tegenwoordigheid van mr. J.H. van der Winden, ambtenaar van Staat.

w.g. Van der Spoel
Lid van de enkelvoudige kamer

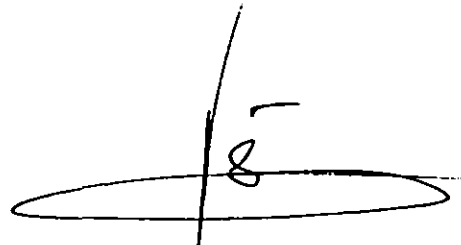
w.g. Van der Winden
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 31 mei 2007

348-540.
Verzonden:

31 MEI 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line extending to the right.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

Postadres Postbus 70567, 5201 CZ 's-Hertogenbosch

Infolijn 0900-1234561 (EUR 0,10 p.m.)
(werkdagen van 9.00 tot 17.00 uur)
Fax (073) 6443199
Internet www.ind.nl

DE MINISTER VOOR VREEMDELINGENZAKEN EN INTEGRATIE

Kenmerk Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND)

Nummer: 0010-20-2046

Op 2 maart 2001 is namens _____, nationaliteit: Russische, geboren op _____ verder te noemen betrokkene, een bezwaarschrift ingediend, gericht tegen de beschikking van 16 januari 2001, waarbij de aanvraag om toelating als vluchteling niet is ingewilligd wegens kennelijke ongegrondheid.

Bij besluit van 25 oktober 2004 is het bezwaarschrift van 2 maart 2001 ongegrond verklaard. Hiertegen is op 28 oktober 2004 beroep ingesteld. Bij uitspraak van 1 april 2005 heeft de rechtbank te 's-Gravenhage nevenzittingsplaats Maastricht beroep gegrond verklaard en is het besluit van 25 oktober 2004 vernietigd. Derhalve dient thans opnieuw een besluit genomen te worden op het bezwaarschrift van 2 maart 2001.

De aanvraag om toelating als vluchteling wordt op grond van artikel 117 van de Vreemdelingenwet 2000 verder aangemerkt als een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van de Vreemdelingenwet 2000.

Derhalve wordt het bezwaarschrift geacht te zijn gericht tegen het niet inwilligen van een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd.

De inhoud van het dossier is betrokken bij de besluitvorming.

Betrokkene is op 14 oktober 2005 gehoord door een ambtelijke commissie. Dit gehoor, waarvan een verslag is opgemaakt, is eveneens betrokken in de besluitvorming.

De inhoud van het dossier is betrokken bij de besluitvorming.
Hetgeen in het bezwaarschrift is aangevoerd wordt hierbij als ingelast beschouwd.

Ingevolge artikel 31 tweede lid, onder f, van de Vreemdelingenwet wordt bij het onderzoek of de aanvraag om een verblijfsvergunning asiel kan worden afgewezen mede betrokken de omstandigheid dat de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag geen reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden kan overleggen die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag, tenzij de vreemdeling aannemelijk kan maken dat het ontbreken van deze bescheiden niet aan haar is toe te rekenen.

Met betrekking tot het ontbreken van documenten stelt betrokkene in het bezwaarschrift dat de documenten die zij in Tsjetsjenië in haar bezit had op 3 oktober 1999 vernietigd zijn. Betrokkene wordt hierin gevolgd.

Betrokkene heeft voorts verklaard dat zij in Moskou geen documenten kon krijgen. Hiertoe wordt overwogen dat betrokkene hierin niet wordt gevolgd. Niet aannemelijk is dat betrokkene geen enkel document kan overleggen waarmee zij haar verblijf in Moskou aannemelijk kan maken. Immers, van iemand die stelt van 3 oktober 1999 tot 30 september 2000 in Moskou te hebben verbleven mag worden verwacht dat zij van dit verblijf documenten kan overleggen.

Hiertoe wordt tevens verwezen naar het ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken van 14 januari 2005 over de situatie in de Noordelijke Kaukasus (kenmerk DPV/AM-868986 waarin staat dat iedere Rus het recht heeft op paspoortafgifte in zowel de daadwerkelijke woonplaats (de plaats waar hij tijdelijk geregistreerd staat) als de plaats van permanente woonregistratie.

In geval Tsjetsjeense ontheemden er voor kiezen het paspoort in hun daadwerkelijke woonplaats aan te vragen, duurt het doorgaans erg lang voordat zij hun nieuwe paspoort ontvangen, omdat de formulieren naar Tsjetsjenië worden gestuurd, van waaruit het paspoort per post moet worden opgestuurd.

In verschillende regio's, waaronder Moskou, komt het in de praktijk veelvuldig voor dat politieagenten Tsjetsjeense ontheemden zonder (permanente) woonregistratie doorverwijzen naar de paspoortbureaus in Tsjetsjenië. Indien een dergelijk geval aan de rechter wordt voorgelegd, zal in het voordeel van de ontheemde beslist worden; soms niet door de lagere rechtbank, maar in ieder geval wel door de hoven. Gesteld noch gebleken is dat betrokkene op deze wijze geprobeerd heeft aan een vervangend paspoort te komen.

Gelet op het voorgaande is het ontbreken van documenten aan haar toe te rekenen en is de oprechtheid van haar asielrelaas op voorhand aangetast en wordt afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van dit relaas, althans van een gedeelte daarvan.

Ten aanzien van de stelling dat betrokkene als vluchteling dient te worden aangemerkt wordt het volgende overwogen.

Vooropgesteld wordt dat, alhoewel - hierbij verwijzend naar het algemeen ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken van 14 januari 2005 over de situatie in de Noordelijke Kaukasus (kenmerk DPV/AM-868986) - de politieke en mensenrechtensituatie in de deelrepubliek Tsjetsjenië nog steeds zorgwekkend is, deze situatie niet zodanig is dat asielzoekers uit deze deelrepubliek zonder meer als vluchteling zijn aan te merken. Betrokkene dient derhalve aannemelijk te maken dat er haar persoonlijk betreffende feiten en omstandigheden bestaan die vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin rechtvaardigen. Betrokkene is hierin niet geslaagd.

Allereerst wordt overwogen dat, blijkens het beroepschrift, hetgeen in het bezwaarschrift ten aanzien haar toenmalige partner, de heer is aangevoerd, niet langer relevant is aangezien betrokkene niet langer een relatie met hem heeft.

Betrokkene heeft verklaard dat zij vanwege de bombardementen van 3 oktober 1999 de deelrepubliek op 10 oktober 1999 heeft verlaten. Voorts heeft zij verklaard dat zij in juli/augustus 1996 is mishandeld door onbekende mannen. Overwogen wordt dat deze gebeurtenissen niet tot de conclusie kunnen leiden dat betrokkene vluchteling is in de zin van het Verdrag. Betrokkene doet immers een beroep op de algemene situatie in de deelrepubliek Tsjetsjenië. Echter, een beroep op de algemene situatie in het land van herkomst kan nimmer leiden tot een gegrond beroep op vluchtelingschap, immers, zulks houdt geen verband met één van de gronden als genoemd in het Verdrag. De stelling in het bezwaarschrift dat betrokkene door de Russische autoriteiten zou zijn mishandeld komt niet overeen met de verklaringen van betrokkene tijdens de zitting van ambtelijke commissie. Immers, uit de verklaringen van betrokkene komt naar voren dat het onbekende gemaskerde mannen betrof en dat het Tsjetsjenen waren.

Betrokkene stelt verder in het bezwaarschrift dat zij door de Russische autoriteiten als een Tsjetsjeense werd beschouwd en door de Tsjetsjenen als een Russische. Voorts stelde zij in de correcties en aanvullingen van 5 januari 2001 te worden vervolgd in Rusland omdat zij van Tsjetsjenië komt en geen documenten heeft. Ter onderbouwing hiervan heeft betrokkene bij schrijven 29 maart 2001 tevens een telefoonnotitie van de IND overgelegd. Voorts wordt in het bezwaarschrift verwezen naar een brief van Amnesty International van 30 maart 2000.

Ten aanzien van de stelling van betrokkene dat zij niet aan documenten heeft kunnen komen, wordt overwogen dat betrokkene op geen enkele manier aannemelijk heeft kunnen maken dat zij tijdens haar verblijf in Rusland te vrezen had voor vervolging in de zin van het Verdrag. Uit de verklaringen van betrokkene kan immers niet de conclusie worden getrokken dat zij tijdens haar verblijf in Moskou van welke zijde dan ook problemen heeft ondervonden. Met betrekking tot het niet verkrijgen van documenten en het hieruit voortvloeiende illegaal verblijf heeft betrokkene tijdens het nader gehoor verklaard dat de autoriteiten haar hadden verteld dat het op dat moment onmogelijk was om documenten aan te vragen omdat er geen telefonische verbinding mogelijk was met Tsjetsjenië en omdat de archieven geplunderd waren.

Er was derhalve geenszins sprake van een weigering van de zijde van de autoriteiten om aan betrokkene documenten af te geven. Bovendien wordt hiertoe verwezen naar hetgeen hierboven ten aanzien van het ontbreken van documenten is overwogen. Derhalve wordt overwogen dat betrokkene vanwege deze problemen zich tot de Russische autoriteiten kan wenden.

Ten aanzien van de stelling dat zij door de Russische autoriteiten voor een Tsjetsjeense werd aangezien en dat zij als gevolg daarvan bij terugkeer problemen zal ondervinden wordt overwogen dat betrokkene hierin niet wordt gevolgd. In de beschikbare algemene bronnen, waaronder de recente ambtsberichten van de Minister van Buitenlandse Zaken, worden geen problemen genoemd die zien op personen met een niet-Tsjetsjeens uiterlijk. Nu betrokkene naar eigen zeggen duidelijk als Russische en niet als Tsjetsjeense te herkennen is, is niet aannemelijk dat zij op grond van haar herkomst negatieve aandacht van de autoriteiten in de Russische Federatie buiten Tsjetsjenië ondervindt.

Bovendien heeft betrokkene op dit punt tegenstrijdige verklaringen afgelegd. Zo verklaarde betrokkene tijdens het nader gehoor dat zij, als zij samen met haar partner was, altijd staande werd gehouden en gecontroleerd. Terwijl betrokkene tijdens de zitting van de ambtelijke commissie verklaarde dat zij, als zij samen met haar partner buiten liep, juist niet werden aangehouden omdat betrokkene er Russisch uitziet.

Gelet op het voorgaande is het niet aannemelijk dat betrokkene voor een Tsjetsjeense wordt aangezien en op grond daarvan voor discriminatie te duchten heeft gehad.

Ook indien de verschillende gronden die betrokkene voor zijn vrees aanvoert in bezwaar in onderlinge samenhang worden beschouwd, leidt dit niet tot een ander oordeel. Noch op zichzelf, noch in samenhang met andere feiten en omstandigheden betreffende de situatie van betrokkene, is het relaas van betrokkene voldoende zwaarwegend om haar hier te lande toe te laten als vluchteling.

Uit de jurisprudentie met betrekking tot artikel 3 EVRM, met name het arrest van het Europese Hof voor de rechten van de mens van 30 oktober 1991 (RV 1991, 19), inzake *Chahal*, volgt dat het toetsingscriterium van artikel 3 EVRM streng is. Verwijdering is slechts dan onrechtmatig indien moet worden aangenomen dat er substantial grounds zijn om te veronderstellen dat sprake is van een real risk voor een behandeling die door artikel 3 EVRM wordt verboden. Ten aanzien van het Anti-folterverdrag dient er eveneens sprake te zijn van substantial grounds om te veronderstellen dat foreseeable, real and personal risk op foltering bestaat (CAT/C/18/D/34/1995, 9 mei 1997, NAV 1997 nr. 9, bijlage 17 en CAT/C/19/D/28/1995, 10 november 1997, NAV 1998 nr. 2, bijlage 13). Uit het vluchrelaas van betrokkene - gezien tegen de achtergrond van de politieke en maatschappelijke situatie in de Russische Federatie - kan niet de conclusie worden getrokken dat sprake is van een reëel en voorzienbaar risico dat juist betrokkene bij terugkeer naar haar land van herkomst zal worden onderworpen aan een door artikel 3 EVRM danwel artikel 3 Anti-folterverdrag verboden behandeling.

Bij dit alles is tevens van belang dat blijkens hetgeen hiervoor is overwogen inzake de geloofwaardigheid van de verklaringen en inzake vluchtelingenschap, niet kan worden aangenomen dat betrokkene bij terugkeer in het land van herkomst om enigerlei reden de bijzondere aandacht van de autoriteiten heeft te verwachten.

Uit de verklaringen van betrokkene omtrent de mishandeling in juli/augustus 1996, volgt niet dat betrokkene om klemmende redenen van humanitaire aard in het bezit zou behoren te worden gesteld van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd.

Blijkens paragraaf CI/4.4.2.3 van de Vc 2000 is het traumatabeleid alleen van toepassing indien de handelingen zijn verricht van overheidswege, door politieke of militante groeperingen die de feitelijke macht uitoefenen in het land van herkomst of een deel daarvan, of door groeperingen waartegen de overheid niet in staat is of niet willens is bescherming te bieden.

Betrokkene heeft aangevoerd dat het invoeren van bescherming niet mogelijk was. Hiertoe wordt overwogen dat op grond van paragraaf CI/4.4.2.3 van de Vc 2000 een binnenlands vestigingsalternatief kan worden tegengeworpen. Immers, de omvang van de Russische Federatie is groot, de (regionale) feitelijke machthebbers of politieke of militante groeperingen die de gebeurtenissen hebben veroorzaakt oefenen in andere delen van de Russische Federatie geen macht uit en de centrale overheid kan en wil bescherming bieden.

Bovendien wordt hierbij in aanmerking genomen het tijdsverloop tussen de gestelde ervaringen en het vertrek uit het land van herkomst. Betrokkene heeft nog ruim drie jaar na het betreffende incident in de deelrepubliek Tsjetsjenië verbleven.

Betrokkene heeft geen feiten of omstandigheden aangevoerd waaruit blijkt dat zij zich vanwege het gebeurde niet staande heeft kunnen houden. Hierbij is mede in aanmerking genomen dat betrokkene naar eigen zeggen geen pogingen heeft ondernomen om naar aanleiding van de mishandeling uit de deelrepubliek Tsjetsjenië te vertrekken. Mitsdien is er geen sprake van een situatie waarin van betrokkene uit humanitair oogpunt niet kan worden verlangd naar het land van herkomst terug te keren.

Ook overigens is niet gebleken van feiten of omstandigheden als gevolg waarvan betrokkene in verband met bijzondere klemmende redenen van humanitaire aard in aanmerking zou kunnen komen voor een vergunning tot verblijf voor bepaalde tijd asiel op grond van artikel 29 eerste lid, onder c.

Ten aanzien van de stelling van betrokkene dat een categoriaal beschermingsbeleid zou moeten worden gevoerd, wordt het volgende overwogen.

Bij uitspraak van 15 december 2003, JV 2004, 73 heeft de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State het standpunt van de Minister, gebaseerd op het algemeen ambtsbericht inzake de noordelijke Kaukasus van 14 mei 2003, niet onredelijk geacht. Redengevend voor het standpunt van de Minister is het feit dat er in algemene zin een verblijfsalternatief in de rest van de Russische Federatie voorhanden is.

Naar aanleiding van het meest recente ambtsbericht heeft, onder meer, de vreemdelingenkamer van de sector bestuursrecht van de Rechtbank van 's Gravenhage in een uitspraak van 9 juli 2005 (Awb 04/15893), geoordeeld dat niet kan worden gezegd dat de Minister op grond van het meest recente ambtsbericht van januari 2005 niet in redelijkheid tot voortzetting van dat beleid heeft kunnen besluiten. In dit verband overweegt de rechtbank dat de Minister op basis van het ambtsbericht in aanmerking heeft kunnen nemen dat de Russische Federatie een grote omvang heeft en dat de intensiteit van discriminatie per regio en per gemeente verschilt. De rechtbank ziet geen grond voor het oordeel dat de Minister niet in redelijkheid tot de conclusie kon komen dat Tsjetsjeense ontheemden in de rest van de Russische Federatie geen risico van lijf en leden lopen.

Aangezien in het bezwaarschrift geen andere feiten of omstandigheden zijn aangevoerd en ook overigens niet is gebleken van feiten of omstandigheden die tot een andere beslissing behoren te leiden, komt betrokkene - nu zich geen van de gronden als bedoeld in artikel 29, eerste lid, Vreemdelingenwet 2000 voordoet - niet in aanmerking voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd en is het bezwaar ongegrond.

Voorts is in beroep aangevoerd dat betrokkene sedert anderhalf jaar een Nederlandse partner heeft en dat er sprake is van een mogelijke schending van artikel 8 EVRM. Hiertoe wordt overwogen dat in het kader van de aanvraagprocedure om een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd zoals bedoeld in de artikelen 28 en 29 Vw een toetsing aan artikel 8 EVRM niet plaatsvindt. Reeds in artikel 29 eerste lid, aanhef en onder e en f Vw komt de strekking van artikel 8 EVRM tot uiting. Verwezen wordt in dit verband naar de uitspraak van 10 december 2002 van de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State inzake (nr. 200205827/1/V1), waaruit voortvloeit dat de Vw buiten artikel 29, eerste lid, aanhef en onder e en f Vw geen grond biedt voor verlening van een verblijfsvergunning asiel ter bescherming van 'family life', als bedoeld in artikel 8 EVRM. In de onderhavige zaak bestaat dan ook geen aanleiding, tot een ander oordeel te komen dan hierboven verwoord. Het staat betrokkene vrij om een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning regulier wegens gezinshereniging in te dienen. In dat kader zal - zo nodig - beoordeeld kunnen worden of de weigering van die vergunning in strijd komt met het bepaalde in artikel 8 EVRM.

Gelet op het bepaalde bij en krachtens de Vreemdelingenwet en de Algemene wet bestuursrecht;

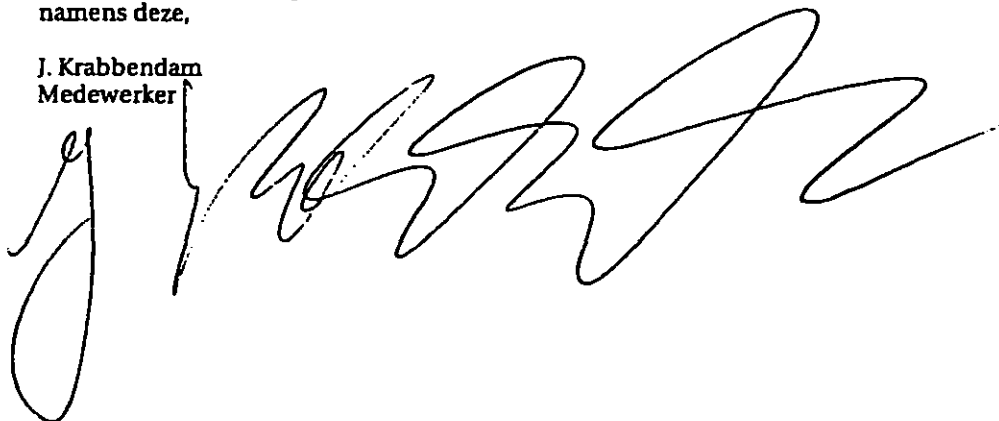
BESLUIT:

het bezwaar ongegrond te verklaren.

's-Hertogenbosch, 21 februari 2006

De Minister voor Vreemdelingen zaken en Integratie,
namens deze,
het hoofd van de Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND),
namens deze,

J. Krabbendam
Medewerker

Tegen het besluit het bezwaarschrift, voor zover gericht tegen het niet verlenen van een verblijfsvergunning asiel, ongegrond te verklaren kan een beroepschrift worden ingediend. Daartoe dient betrokkene, of diens wettelijk vertegenwoordiger, haar bijzonder gemachtigde of advocaat, indien deze verklaart daartoe bepaaldelijk te zijn gemachtigd, een aan de Vreemdelingenkamer van de rechtbank te 's-Gravenhage gericht beroepschrift in te dienen.

Het beroepschrift dient te worden gezonden naar:
Centraal Inschrijfbureau Vreemdelingen zaken (CIV)
Postbus 1601
2003 BR Haarlem

Faxnummer: 023 - 512 67 36 (bewaringszaken en AC-procedures)
Faxnummer: 023 - 512 66 01 (voorlopige voorziening en beroep)

U wordt verzocht hierbij gebruik te maken van het aangehechte informatieblad voor de rechtbank. Zodra het CIV een procedure aan een rechtbank heeft toebedeeld, ontvangt u van de betreffende rechtbank een ontvangstbevestiging. De op de procedure betrekking hebbende stukken dient u eerst nadat u deze ontvangstbevestiging heeft ontvangen bij de behandelende rechtbank in te dienen. U wordt verzocht de op de procedure betrekking hebbende stukken niet aan het CIV te sturen.

Het beroepschrift moet schriftelijk worden ingediend binnen vier weken na de dag waarop de beschikking is toegezonden.

Van belang is dat ingevolge artikel 6:9 van de Algemene wet bestuursrecht een beroepschrift tijdig is ingediend, indien het voor het einde van de genoemde termijn van vier weken is ontvangen, of indien het voor het einde van deze termijn ter post is bezorgd, mits het in dat geval niet later dan één week na afloop van de termijn is ontvangen.

Hierbij ontvangt u mijn beschikking op uw bezwaar.

Mijn beschikking houdt in dat uw bezwaar ongegrond is.

Op grond van artikel 32 van de voormalige Vreemdelingenwet is beslist dat de uitzetting achterwege blijft tijdens de behandeling van het bezwaar. Anders gezegd: er is schorsende werking aan het bezwaar verbonden. Om die reden wordt het verblijf tijdens de behandeling van het bezwaar aangemerkt als rechtmatig verblijf als bedoeld in artikel 8 van de Vreemdelingenwet 2000.

Als gevolg van deze beschikking eindigt uw rechtmatig verblijf als bedoeld in artikel 8 van de Vreemdelingenwet. Het gevolg daarvan is dat u Nederland binnen vier weken uit eigen beweging dient te verlaten op grond van artikel 62, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. Bij gebreke hiervan kunt u worden uitgezet.

De voorzieningen of verstrekkingen die naar aanleiding van uw aanvraag zijn geboden, zullen worden beëindigd binnen de termijn zoals genoemd in de Regeling verstrekkingen asielzoekers en andere categorieën vreemdelingen 1997.

Indien u het niet eens bent met mijn besluit kunt u daartegen een beroepschrift indienen. Een beroepschrift kan worden ingediend binnen vier weken na toezending over de post van dit besluit.

U dient Nederland binnen vier weken na toezending over de post van dit besluit te verlaten.

De behandeling van het beroepschrift mag u niet in Nederland afwachten. U kunt de voorzieningenrechter van de rechtbank door middel van een verzoek tot het treffen van een voorlopige voorziening verzoeken te bepalen dat uitzetting achterwege dient te blijven totdat op het beroep-, dan wel bezwaarschrift is beslist. U heeft hiervoor gedurende de u gegunde vertrektermijn de gelegenheid.

Het eerste, tijdig ingediende, verzoek tot het treffen van een voorlopige voorziening zal in het algemeen betekenen dat van de bevoegdheid tot uitzetten geen gebruik wordt gemaakt tot op het verzoek is beslist.

Het beroepschrift en het verzoek om een voorlopige voorziening dienen te worden gezonden naar:

Centraal Inschrijfbureau Vreemdelingenzaken (CIV)
Faxnummer: 023 - 512 67 36 (bewaringszaken en AC-procedures)
Faxnummer: 023 - 512 66 01 (voorlopige voorziening en beroep)

U wordt verzocht hierbij gebruik te maken van een bij het Centraal Inschrijfbureau Vreemdelingenzaken (CIV) te verkrijgen standaardformulier. Zodra het CIV een procedure aan een rechtbank heeft toebedeeld, ontvangt u van de betreffende rechtbank een ontvangstbevestiging. De op de procedure betrekking hebbende stukken dient u eerst nadat u deze ontvangstbevestiging heeft ontvangen, bij de behandelende rechtbank in te dienen. U wordt verzocht de op de procedure betrekking hebbende stukken niet aan het CIV te sturen.

Terugkeerinformatie

Informatie over de IOM

De Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) is een onafhankelijke en neutrale organisatie die ondersteuning biedt bij vrijwillig vertrek uit Nederland. De IOM kan u desgewenst informeren over vertrek uit Nederland en de ondersteuning die de IOM u daarbij kan bieden.

De IOM heeft in Nederland de volgende districtskantoren:

Drachten	(Groningen, Friesland en Drenthe)
Zwolle	(Overijssel, Gelderland, Utrecht en Flevoland)
Amsterdam	(Noord- en Zuid-Holland en Zeeland)
Eindhoven	(Noord-Brabant en Limburg)

Voor informatie over het districtskantoor of spreekuur bij u in de buurt kunt u contact opnemen met de IOM via het nummer 0900-746 44 66 (€ 0,05 per minuut).

Algemene informatie

Bij vertrek uit Nederland dient u altijd de vreemdelingendienst op de hoogte te stellen.

RECHTBANK 's-Gravenhage, zittinghoudende te MAASTRICHTReg.nrs: AWB 06/13058 OVERIO

UITSPRAAK van de enkelvoudige kamer voor vreemdelingenzaken in het geding tussen

eiseres,

en

de Staatssecretaris van Justitie, verweerder.

Datum bestreden besluit: 21 februari 2006.

Kenmerk: 0010.20.2046.

V-nummer:

Behandeling ter zitting: 11 januari 2007.

I. PROCESVERLOOP

In deze uitspraak wordt onder verweerder tevens verstaan de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie en/of de Minister van Justitie.

Bij besluit van 25 oktober 2004 heeft verweerder het bezwaar van eiseres tegen het besluit van 16 januari 2001 ongegrond verklaard. Bij dit laatste besluit heeft verweerder de aanvraag van eiseres om toelating als vluchteling niet ingewilligd. Deze aanvraag wordt thans op grond van artikel 117, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000) aangemerkt als aanvraag om een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000.

Tegen het besluit van 25 oktober 2004 is namens eiseres beroep ingesteld bij deze rechtbank en is voorts de voorzieningenrechter van de rechtbank verzocht ter zake een voorlopige voorziening, als bedoeld in artikel 8:81 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) te treffen.

Bij uitspraak van 1 april 2005 van deze rechtbank, zittinghoudende te Maastricht, is voornoemd beroep gegrond verklaard, het verzoek om een voorlopige voorziening afgewezen en het bestreden besluit vernietigd. Verweerder is daarbij opgedragen een nieuw besluit te nemen.

Bij besluit van 21 februari 2006 heeft verweerder het bezwaar tegen het besluit van 16 januari 2001 wederom ongegrond verklaard.

Tegen dit besluit is namens eiseres op 14 maart 2006 beroep ingevolge de Awb ingesteld bij deze rechtbank. Aanvulling van de gronden waarop het beroep berust heeft plaatsgevonden bij brieven van 7 april 2006 en 14 september 2006.

Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken ingezonden en in zijn verweerschrift geconcludeerd tot ongegrondverklaring van het beroep.

Het beroep is behandeld ter zitting van 11 januari 2007, alwaar eiseres in persoon is verschenen, bijgestaan door haar gemachtigde mr. W. de Vilder, advocaat te Beek. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door mr. D.B. Deckers, ambtenaar ten departemente.

Tevens was E. Nizova aanwezig als tolk.

II. OVERWEGINGEN

Op 1 april 2001 is in werking getreden de Wet van 23 november 2000 tot algehele herziening van de Vreemdelingenwet, Stb. 2000, 495. De Vreemdelingenwet, Stb. 1965, 40 is per deze datum ingetrokken. Nu het bestreden besluit is bekendgemaakt na 1 april 2001, is op de beoordeling daarvan het thans geldende recht van toepassing.

Eiseres is geboren op [redacted] en is van Russische nationaliteit. Woonachtig in [redacted] (Tsjetsjenië) is zij ten gevolge van een bombardement op 3 oktober 1999, tijdens de Tsjetsjeense oorlog, al haar bezittingen verloren. Op 10 oktober 1999 heeft zij verlaten en is naar Moskou gegaan, omdat zij wilde proberen in Moskou aan nieuwe documenten te komen. De politie te Moskou vertelde haar dat zij niets voor haar konden doen, omdat er geen telefonische verbinding mogelijk was met Tsjetsjenië en alle archieven geplunderd waren. Zij moest wachten tot na de oorlog. In oktober 1999 heeft zij in Moskou een man, genaamd [redacted] leren kennen. Zij heeft tot 30 september 2000, de dag waarop zij samen met hem naar Nederland is vertrokken, met hem samengewoond. Al die tijd heeft zij vergeefs getracht aan nieuwe documenten te komen. Op 4 oktober 2000 is zij in Nederland aangekomen, alwaar zij op 21 oktober 2000 een aanvraag om toelating als vluchteling heeft ingediend.

Verweerder handhaaft in het thans bestreden besluit zijn standpunt dat eiseres niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel. Het asielrelaas van eiseres is onvoldoende zwaarwegend. Derhalve kan zij geen geslaagd beroep doen op artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a en b, van de Vw 2000. Evenmin komt eiseres in aanmerking voor een verblijfsvergunning op grond van op artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000. Met betrekking tot artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000 stelt verweerder zich in het bestreden besluit op het standpunt dat er voor eiseres een verblijfsalternatief bestaat.

Eiseres is van mening dat zij wel in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel en heeft daartoe - kort samengevat en onder verwijzing naar het beroepschrift van 25 november 2004 en het bezwaarschrift van 2 maart 2001 - het volgende aangevoerd. Ten tijde van haar verblijf in Moskou heeft eiseres geprobeerd aan documenten te komen, waarbij zij eveneens bij de gerechtelijke instanties heeft aangeklopt. Daar werd zij naar Tsjetsjenië verwezen. Terugkeer naar Tsjetsjenië was echter geen reële mogelijkheid. Eiseres werd in Rusland niet meer geaccepteerd weshalve geen sprake kan zijn van een vestigingsalternatief. Eiseres verwijst naar een rapport van de Universiteit van Oxford c.q. Refugee Studies Centre. Eiseres benadrukt dat zij in Moskou een uiterst teruggetrokken leven leidde.

Gelet op de lange behandelduur van de asielprocedure, hetgeen te wijten is aan verweerder, is het strikte onderscheid tussen het asiel gedeelte en het reguliere gedeelte in deze zaak niet terecht.

Ten onrechte wordt het beroep op het traumabeleid afgewezen. Eiseres heeft zolang mogelijk geprobeerd te overleven in Tsjetsjenië. In dit verband wordt herhaald dat geen sprake kan zijn van een vestigingsalternatief.

De rechtbank overweegt het volgende.

Daargelaten de vraag of eiseres toerekenbaar niet in het bezit is van documenten als bedoeld in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 is de rechtbank met verweerder van oordeel dat eiseres niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij heeft te vrezen voor vervolging als bedoeld in het Vluchtelingenverdrag.

Op grond van artikel 29, eerste lid, onder a, van de Vw 2000 kan een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd asiel, als bedoeld in artikel 28 van de wet, worden verleend aan de vreemdeling die verdragsvluchteling is. Ingevolge artikel 1A, tweede lid, van het Vluchtelingenverdrag is sprake van vluchtelingschap in het geval dat betrokkene, uit gegronde vrees voor vervolging wegens ras, godsdienst, nationaliteit, politieke overtuiging of

het behoren tot een bepaalde sociale groep, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit en de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen.

Vooropgesteld moet worden dat de situatie in de Russische Federatie niet zodanig is dat vreemdelingen afkomstig uit dat land in het algemeen zonder meer als vluchteling kunnen worden aangemerkt. Eiseres zal dus aannemelijk moeten maken dat met betrekking tot haar persoonlijk feiten en omstandigheden bestaan die haar vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin rechtvaardigen.

Met betrekking tot het bombardement en de vernieling van het huis van eiseres wordt overwogen dat dit een beroep op de algemene situatie in Tsjetsjenië betreft en derhalve niet kan leiden tot een geslaagd beroep op Vluchtelingschap. Met betrekking tot de mishandeling van eiseres door onbekende Tsjetsjenen, zoals blijkt uit het nader gehoor en het gehoor voor de ambtelijke commissie van 14 oktober 2005, wordt overwogen dat, nu niet is gebleken dat de Russische autoriteiten daarbij betrokken waren, dit evenmin kan leiden tot een geslaagd beroep op vluchtelingschap.

Hetgeen eiseres heeft verklaard omtrent haar verblijf in Moskou biedt geen enkel aanknopingspunt met het Vluchtelingenverdrag nu niet is gebleken dat zij aldaar problemen heeft ondervonden wegens ras, godsdienst, nationaliteit, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep. Uit de verklaringen van eiseres valt niet op te maken dat eiseres in Rusland niet meer werd geaccepteerd.

Gelet op het vorenstaande is de rechtbank van oordeel dat verweerder eiseres terecht niet heeft aangemerkt als verdragsvluchteling.

Verweerder heeft zich derhalve terecht op het standpunt gesteld dat eiseres niet in aanmerking komt voor verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op de voet van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000.

Ingevolge artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000 is het, indien deze dat stelt, aan de vreemdeling die om bescherming vraagt om aannemelijk te maken dat hij bij terugkeer een reëel risico loopt op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling. Volgens de uitspraak van het Europees Hof voor de rechten van de mens (hierna: het Hof) van 30 oktober 1991 inzake (RV 1999, 19) dient, wil een dergelijk risico aannemelijk zijn, sprake te zijn van specifieke individuele kenmerken ("special distinguishing features"), waaruit een verhoogd risico voor een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM valt af te leiden. De enkele mogelijkheid ("mere possibility") van schending is onvoldoende. Uit latere jurisprudentie van het Hof blijkt niet dat het aldus gestelde individualiseringsvereiste is verlaten, maar blijkt dat ook betekenis toekomt aan de algemene mensenrechtensituatie in het land van herkomst en wordt het individuele asielrelaas daaraan gerelateerd (uitspraak van het Hof van 6 maart 2001, JV 2001/104).

Mede gelet op hetgeen hiervoor is overwogen bestaat er evenmin grond voor het oordeel dat verweerder zich in het bestreden besluit ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat eiseres niet aannemelijk heeft gemaakt dat er daadwerkelijk concrete redenen zijn, gelegen in haar persoonlijke feiten en omstandigheden, die de conclusie rechtvaardigen dat zij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Verweerder heeft terecht geoordeeld dat eiseres niet in aanmerking komt voor de verlening van een verblijfsvergunning op de voet van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000.

Ingevolge artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000, kan een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000, worden verleend aan de vreemdeling, van wie naar het oordeel van de minister op grond van klemmende redenen van humanitaire aard die verband houden met de redenen van zijn vertrek uit het land van herkomst, in redelijkheid niet kan worden verlangd dat hij terugkeert

naar het land van herkomst.

Ingevolge onderdeel C2/4.2.2 van de Vreemdelingencirculaire (hierna: Vc 2000), zal de betrokken asielzoeker de aangevoerde gebeurtenissen, die tot een veronderstelde traumatische ervaring leiden, aannemelijk moeten maken. Tevens zal aannemelijk moeten zijn dat de gestelde gebeurtenissen aanleiding zijn geweest voor het vertrek van de betrokken asielzoeker uit het land van herkomst. Voor de aannemelijkheid van dit causale verband biedt de termijn waarbinnen de betrokkene het land heeft verlaten een belangrijk aanknopingspunt. In beginsel geldt hiervoor het uitgangspunt dat de betrokken asielzoeker binnen zes maanden na deze gebeurtenissen het land van herkomst dient te hebben verlaten.

Ofschoon verweerder in het kader van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 primair verwijst naar het bestaan van een binnenlands vestigingsalternatief, volgt de rechtbank verweerder in diens standpunt dat zij geen geslaagd beroep op het traumatabeleid kan doen, daar zij na de mishandeling nog 3 jaren in Tsjetsjenië heeft verbleven. Daarbij heeft zij geen feiten en omstandigheden aannemelijk gemaakt waaruit blijkt dat zij het land van herkomst niet eerder heeft kunnen verlaten.

Ingevolge artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000 kan een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 worden verleend aan de vreemdeling voor wie terugkeer naar het land van herkomst naar het oordeel van verweerder van bijzondere hardheid zou zijn in verband met de algehele situatie aldaar.

Zolas reeds vermeld stelt verweerder zich op het standpunt dat alhoewel eiseres niet terug kan keren naar Tsjetsjenië er een verblijfsalternatief voor haar bestaat in de rest van de Russische Federatie.

Zoals de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: de Afdeling) eerder heeft overwogen (uitspraak van 8 november 2001, nr. 200104464/1, RV 2001, 11) moet de vraag of een vreemdeling voor verlening van een verblijfsvergunning op de voet van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000 in aanmerking komt worden beantwoord aan de hand van een beoordeling van de algehele situatie in diens land van herkomst. Daarbij komt de Minister (Staatssecretaris) een ruime beoordelingsmarge toe, waarvan de aanwending de toetsing in rechte slechts dan niet kan doorstaan, indien geoordeeld moet worden dat het besluit niet strookt met de wettelijke voorschriften, dan wel de Minister (Staatssecretaris) bij afweging van alle daarvoor in aanmerking komende belangen en gegeven de feitelijke grondslag ervan, niet in redelijkheid tot zijn beslissing heeft kunnen komen.

Het is de taak van de rechter de beoordeling door de Minister (Staatssecretaris), in overleg met de Tweede Kamer der Staten-Generaal, van de algehele situatie van het land van herkomst aan die maatstaven te toetsen, niet om een eigen oordeel omtrent de algehele en veiligheidssituatie aldaar in de plaats van dat van de Minister (Staatssecretaris) te stellen. De in rechte te stellen motiveringseisen dienen aan te sluiten op evenbedoeld toetsingskader; daarbuiten dient de rechter de beoordeling van de Minister (Staatssecretaris) te respecteren.

Ten aanzien van de stelling van eiseres inzake het categoriaal beschermingsbeleid heeft verweerder overwogen dat bij uitspraak van 15 december 2003, JV 2004, 73 de Afdeling het standpunt van de Minister, gebaseerd op het algemeen ambtsbericht inzake de Noordelijke Kaukasus van 14 mei 2003, niet onredelijk heeft geacht. Redengevend voor dit standpunt van de Minister is het feit dat er in algemene zin een verblijfsalternatief in de rest van de Russische Federatie voorhanden is. Verweerder voert voorts aan dat naar aanleiding van het ambtsbericht van januari 2005 de rechtbank 's-Gravenhage zich heeft uitgesproken op 9 juli 2005 (Awb 04/15893) en oordeelde dat niet kon worden gezegd dat de Minister op grond van het laatstgenoemde ambtsbericht niet in redelijkheid tot voortzetting van dat beleid heeft kunnen besluiten. Door laatstgenoemde rechtbank werd overwogen dat de Minister op basis van het ambtsbericht in aanmerking heeft kunnen nemen dat de

Russische federatie een grote omvang heeft en dat de intensiteit van discriminatie per regio en per gemeente verschilt.

Eiseres heeft aangevoerd dat zij tevergeefs geprobeerd heeft – tijdens haar verblijf in Moskou – aan documenten te komen. Zij werd door gerechtelijke instanties verwezen naar Tsjetsjenië. Eiseres bezat geen enkel document en liep een grote kans in de gevangenis te belanden, nu zij illegaal was. Volgens eiseres was het niet mogelijk om in Moskou zonder papieren een normaal leven te hebben. Ten aanzien van het vestigingsalternatief heeft eiseres aangegeven dat dit er niet is en heeft daartoe verwezen naar de brief van Amnesty International aan verweerder van 18 april 2005. Ook in het aangehaalde bezwaarschrift van eiseres werd nadrukkelijk gewezen op de omstandigheid dat diegenen, afkomstig uit Tsjetsjenië onderworpen worden aan een reeks structurele discriminerende maatregelen. Ter onderbouwing heeft eiseres in het bezwaarschrift verwezen naar een brief van Amnesty International aan Vluchtelingenwerk van 30 maart 2000.

Met betrekking tot het door verweerder geduide verblijfsalternatief overweegt de rechtbank als volgt.

In het Algemeen ambtsbericht Noordelijke Kaukasus van januari 2005 is in Hoofdstuk 4 (pagina 59 tot en met 100) informatie weergegeven betreffende "Ontheemden uit Tsjetsjenië, in de Russische Federatie". In zijn algemeenheid wordt aldaar onder 4.1 o.a. aangegeven:

"Voor Tsjetsjenen is het in de verslagperiode steeds moeilijker geworden in hun onderhoud te voorzien, als gevolg van de door de vele aanslagen sterk toegenomen discriminatie (weinig werkgevers willen nog een baan geven aan een Tsjetsjeen) en de druk die op hen wordt uitgeoefend om terug te keren, bijvoorbeeld door bepaalde voorzieningen te staken."

In het hiervoor aangehaalde ambtsbericht wordt onder 4.5 informatie gegeven met betrekking tot "het verblijf elders in de Russische Federatie". Aangegeven wordt o.a.:

"In alle regio's ondervinden Tsjetsjenen problemen, doorgaans samenhangend met discriminatie. Wel verschilt de mate waarin per regio en per gemeente."

Het ambtsbericht verschaft tevens inzicht in de verslechtering van de situatie voor Tsjetsjeense groeperingen en daarin wordt aangegeven dat de wijdverbreide maatschappelijke discriminatie zich op verschillende manieren uit. Ook door de politie worden de Tsjetsjenen nauwlettend in de gaten gehouden en regelmatig gecontroleerd.

Onder het kopje "Regionale verschillen" (pagina 84 e.v. Ambtsbericht) wordt o.a. aangegeven:

"In algemene zin behoren ontheemden, ongeacht hun etniciteit, tot de sociaal-economisch meest kwetsbaren in de Russische maatschappij. Tsjetsjenen ondervinden in heel Rusland problemen verband houdende met discriminatie, maar de mate waarin verschilt sterk per regio. In deze paragraaf zal slechts in beperkte mate een onderscheid gemaakt kunnen worden, aangezien over sommige regio's weinig informatie bekend is."

Het ambtsbericht vermeldt dat de positie van Tsjetsjenen "relatief goed" is in Saratov, Nizhny Novgorod, Volgograd, Novgorod, Tjumen en Nizhnevartovsk (Siberië). De rechtbank beziet deze kwalificatie "relatief goed" ook met inachtneming van hetgeen overigens in het ambtsbericht in dit hoofdstuk is aangegeven betreffende de situatie van (etnisch) Tsjetsjenen in de Russische Federatie.

Vervolgens geeft het ambtsbericht daarenboven een onderverdeling van de positie, waarin Tsjetsjenen in de Russische Federatie kunnen verkeren. Er is een vierdeling (pagina 85 ambtsbericht):

- a. in algemene zin is de positie van Tsjetsjenen die reeds voor het uitbreken van de conflicten buiten Tsjetsjenië woonden het beste;
- b. de positie van Tsjetsjenen met een permanente woonregistratie of een FM-status (Forced Migrant) is beter dan die van ontheemden met een tijdelijke registratie;
- c. de positie van Tsjetsjenen met een tijdelijke woonregistratie;
- d. ontheemden zonder enige registratie zitten in de moeilijkste positie.

In het ambtsbericht onder het kopje "Woonregistratie en sociale economische rechten" wordt aangegeven dat het beschikken over een dergelijke registratie noodzakelijk is voor het kunnen maken van aanspraak op sociale en economische rechten. Eiseres beschikte niet over een woonregistratie.

In Hoofdstuk 4 van het eerder aangehaalde ambtsbericht wordt verder nog informatie verschaft over de wijze van benadering van Tsjetsjenen door de politie en de mogelijkheden om in gerechtelijke procedures "recht gedaan te krijgen".

De rechtbank is van oordeel dat terzake van het gestelde verblijfsalternatief aansluiting gezocht kan worden bij hetgeen daarover in de Vc 2000 wordt vermeld. Zo wordt in de Vc 2000 onder C1/3.3.2 onder andere aangegeven:

"Tenslotte dient beoordeeld te worden of de vreemdeling een leven kan leiden onder omstandigheden, die naar de plaatselijke maatstaven niet als abnormaal zijn aan te merken."

De rechtbank is van oordeel dat verweerder op grond van de kwalificatie van de positie van Tsjetsjenen als "relatief goed" betreffende de met name genoemde regio's, welke positie niet nader met concrete feiten en omstandigheden is toegelicht, in combinatie met het feit, dat eiseres in het geheel niet beschikt over een woonregistratie, onvoldoende heeft gemotiveerd waarom eiseres bij vestiging elders in de Russische Federatie een leven kan leiden, onder omstandigheden die naar de plaatselijke maatstaven gemeten niet als abnormaal zijn aan te merken.

Het vorenoverwogene brengt naar het oordeel van de rechtbank met zich dat het bestreden besluit op een ondeugdelijke motivering berust en derhalve wegens strijd met artikel 7:12 van de Awb voor vernietiging in aanmerking komt.

Nu het bestreden besluit reeds om deze reden niet in stand kan blijven, behoeven de overige beroepsgronden geen bespreking meer.

Het beroep is derhalve gegrond te achten. Verweerder zal worden opgedragen een nieuw besluit op bezwaar te nemen met inachtneming van hetgeen in deze uitspraak is overwogen.

De rechtbank acht voorts termen aanwezig om verweerder overeenkomstig het bepaalde in artikel 8:75 van de Awb te veroordelen in de door eiseres in verband met de onderhavige procedure redelijkerwijs gemaakte proceskosten. Deze kosten zijn op de voet van de normen van het Besluit proceskosten bestuursrecht (Bpb) vastgesteld op het in rubriek III vermelde bedrag, waarbij voor de in aanmerking te brengen proceshandelingen van de gemachtigde van eiseres twee punten zijn toegekend (voor het indienen van het beroepsschrift en het verschijnen ter zitting) en het gewicht van de zaak is bepaald op gemiddeld (wegingsfactor 1,0). Van andere ingevolge het Bpb voor vergoeding in aanmerking komende kosten is niet gebleken.

De rechtbank stelt vast -onder verwijzing naar artikel 29 van de Wet op de rechtsbijstand- dat op de datum van deze (eind)uitspraak de eventueel voor deze procedure verleende toevoeging niet is overgelegd, zodat toepassing van de artikelen 8:84, vierde lid, juncto 8:75, tweede lid, van de Awb achterwege blijft.

Mitsdien wordt, mede gelet op de artikelen 8:70, 8:72, en 8:75 van de Awb, beslist als volgt.

III. BESLISSING

De rechtbank:

- I. verklaart het beroep gegrond en vernietigt het bestreden besluit;
- II. draagt verweerder op om een nieuw besluit te nemen met inachtneming van het gestelde in deze uitspraak;
- III. veroordeelt verweerder in de proceskosten ten bedrage van € 644,00, onder aanwijzing van de Staat der Nederlanden (Ministerie van Justitie) als de rechtspersoon die deze kosten dient te vergoeden en aan eiseres dient te betalen.

Aldus gedaan door mr. E.H.A.F.M. Krol als rechter in tegenwoordigheid van mr. M.H. Jannink als griffier en in het openbaar uitgesproken op 05 APR 2007 door mr. Krol voornoemd in tegenwoordigheid van voornoemde griffier.

w.g. M. Jannink

w.g. E. Krol

Voor eensluidend afschrift:
de wnd. griffier:

Verzonden op: 06 APR 2007

Tegen deze uitspraak staat geen (gewoon) rechtsmiddel open.

Immigratie- en Naturalisatiedienst

Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
Vreemdelingenzaken
Postbus 20019
2500 EA 's-GRAVENHAGE

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
= 3 MEI 2007	
ZAAKNR. 200703156-1	
AAN:	
BEHANDELD: DD:	PAR:

Hoger beroepschrift vreemdelingenzaken

Van:
de Staatssecretaris van Justitie
te 's-Gravenhage
appellant
gemachtigde: mr. A.R.J. Maas
ambtenaar ten departement

Tegen:
de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zitting houdende te Maastricht
van 5 april 2007
met kenmerk 06/13058

Inzake:

met IND-kenmerk 0010.20.2046
aan te duiden als verweerder
gemachtigde: mr. W. de Vilder
advocaat te Beek

Procesvertegenwoordiging
's-Hertogenbosch
Magistratenlaan 222
5223 MA 's-Hertogenbosch

Postbus 118
5201 AC 's-Hertogenbosch

A.R.J. Maas
073-8883020

1 Inleiding

De Staatssecretaris van Justitie komt in hoger beroep van de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zitting houdende te Maastricht van 5 april 2007, verzonden op 6 april 2007, met kenmerk Awb 06/13058 (*productis 1*), in welke zaak de rechtbank het beroep tegen de beschikking van 21 februari 2006 gegrond heeft verklaard, deze beschikking heeft vernietigd, de Staatssecretaris van Justitie heeft opgedragen om met inachtneming van de uitspraak een nieuw besluit te nemen op de aanvraag en de Staatssecretaris van Justitie in de proceskosten heeft veroordeeld.

Waar hierna de Staatssecretaris wordt genoemd, wordt in voorkomend geval mede begrepen eerdere bewindspersonen voor vreemdelingenzaken.

2 Achtergronden

- 2.1 Op 20 oktober 2000 heeft verweerder een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 Vw ingediend.
- 2.2 Bij besluit van 21 februari 2006 heeft de Staatssecretaris deze aanvraag afgewezen.
- 2.3 Bij thans bestreden uitspraak heeft de rechtbank het daartegen door verweerder ingestelde beroep gegrond verklaard.

3 Grieven

Grief 1

- 3.1. Ten onrechte overweegt de rechtbank in alinea 4 op pagina 6 van de bestreden uitspraak:

"De rechtbank is van oordeel dat ter zake van het gestelde verblijfsalternatief aansluiting gezocht kan worden bij hetgeen daarover in de Vc 2000 wordt vermeld. Zo wordt in de Vc 2000 onder C1/3.3.2 onder andere aangegeven:

"Tenslotte dient beoordeeld te worden of de vreemdeling een leven kan leiden onder omstandigheden, die naar de plaatselijke maatstaven niet als abnormaal zijn aan te merken."

Grief 2

- 3.2. Ten onrechte overweegt de rechtbank in alinea 5 op pagina 6 van de bestreden uitspraak:

"De rechtbank is van oordeel dat verweerder op grond van de kwalificatie van de positie van Tsjetsjenen als "relatief goed" betreffende de met name genoemde regio's, welke positie niet nader met concrete feiten en omstandigheden is toegelicht, in combinatie met het feit, dat eiseres in het geheel niet beschikt over een woonregistratie, onvoldoende heeft gemoedveerd waarom eiseres bij vestiging elders in de Russische Federatie een leven kan leiden, onder omstandigheden die naar plaatselijke maatstaven gemeten niet als abnormaal zijn aan te merken."

Grief 3

- 3.3. Ten onrechte overweegt de rechtbank in alinea 6 op pagina 6 van de bestreden uitspraak:

"Het vorenoverwogene brengt naar het oordeel van de rechtbank met zich dat het bestreden besluit op een ondeugdelijke motivering berust en derhalve wegens strijd met artikel 7:12 van de Awb voor vernietiging in aanmerking komt."

- 3.4. Op de hiervoor genoemde en bestreden overwegingen van de rechtbank berusten de rechtsoverwegingen in alinea 7, 8 en 9 op pagina 6, van de bestreden uitspraak. Gegrondbevinding van de hiervoor geformuleerde grieven tast ook de geldigheid van deze rechtsoverwegingen aan.

4 Toelichting op de grieven

Ad grief 1, 2 en 3

- 4.1 Ingevolge artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000 kan een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 Vw 2000 worden verleend aan de vreemdeling voor wie terugkeer naar het land van herkomst naar het oordeel van Onze Minister van bijzondere hardheid zou zijn in verband met de algehele situatie aldaar.
- 4.2 Ingevolge artikel 3.106 van het Vreemdelingenbesluit (Vb 2000) zijn de indicatoren die in ieder geval zullen worden betrokken in de beoordeling of er sprake is van een situatie als bedoeld in artikel 29, eerste lid, onder d, van de Wer:
- a. de aard van het geweld in het land van herkomst, met name de ernst van de schendingen van de mensenrechten en het oorlogsrecht, de mate van willekeur, de mate waarin het geweld voorkomt en de mate van geografische spreiding van het geweld;
 - b. de activiteiten van internationale organisaties ten aanzien van het land van herkomst indien en voor zover deze een graadmeter vormen voor de positie van de internationale gemeenschap ten aanzien van de situatie in het land van herkomst, en
 - c. het beleid in andere landen van de Europese Unie.
- 4.3. Het is de taak van de rechter de beoordeling door de Minister van de algehele situatie van het land van herkomst aan die maatstaven te toetsen, niet om een eigen oordeel omtrent de algehele- en veiligheidssituatie aldaar in de plaats van dat van de Minister te stellen. De in rechte te stellen motiveringseisen dienen aan te sluiten op evenbedoeld toetsingskader. De rechter dient het desbetreffende oordeel in beginsel te respecteren.

- ABRS, 8 november 2001 nr.200104464/1, RV 2001,11

Door aansluiting te zoeken bij hetgeen in hoofdstuk C1/3.3.2 Vc is opgenomen omtrent het vlucht- en vestigingsalternatief miskent de rechtbank bovengenoemd toetsingskader. Hetgeen in hoofdstuk C1/3.3.2 Vc is opgenomen omtrent het vlucht- en vestigingsalternatief is van belang bij de beoordeling of een vreemdeling in aanmerking dient te komen voor een vergunning op grond van artikel 29, eerste lid, onder a en b van de Vreemdelingenwet. In dit kader beoordeelt de Staatssecretaris of op grond van individuele feiten en omstandigheden door de vreemdeling aangevoerd, of van hem in redelijkheid mag worden verwacht dat hij zich in

elders in zijn land van herkomst vestigt. Bij de beoordeling of er een beleid van categoriale bescherming dient te worden gevoerd en de vreemdeling op grond van artikel 29, eerste lid, onder d Vw voor een vergunning in aanmerking komt, dient de Staatssecretaris te beoordelen of terugkeer naar het land van herkomst niet van bijzonder hardheid is in verband met de algemene situatie aldaar. Door te verwijzen naar hoofdstuk C1/3.3.2 Vc hanteert de rechtbank derhalve een onjuist toetsingskader door de vreemdeling betreffende individuele feiten en omstandigheden te betrekken bij de beoordeling of de Staatssecretaris in redelijkheid heeft kunnen oordelen dat verweerder niet in aanmerking komt voor een vergunning tot verblijf op grond van artikel 29, eerste lid, onder d.

- 4.4. De omstandigheid – dat verweerder niet beschikt over woonregistratie – kan derhalve geen rol spelen in het kader van de beoordeling of verweerder in aanmerking komt voor een vergunning tot verblijf op grond van artikel 29, eerste lid, onder d. Met de motivering die de rechter van de Staatssecretaris lijkt te verlangen, miskent de rechter dat hij het oordeel van de Minister om - kort gezegd - geen beleid van categoriale bescherming te voeren in beginsel moet respecteren. De rechtbank stelt haar oordeel in de plaats van het oordeel van de Staatssecretaris en heeft de rechtbank derhalve het oordeel van de Staatssecretaris niet terughoudend getoetst. Nu de Staatssecretaris een ruime beoordelingsmarge toekomt in dit kader, is het de taak van de rechter de beoordeling door de Staatssecretaris, in overleg met de Tweede Kamer der Staten-Generaal, de algehele situatie van het land van herkomst te toetsen aan de maatstaven die wetgeving en beleid voorschrijven en niet om een eigen oordeel aldaar in de plaats te stellen.
- 4.5. Uitgaande van de juiste rechtsopvatting heeft de Staatssecretaris in het besluit van 21 februari 2006, middels deugdelijk gemotiveerde overwegingen daartoe, in redelijkheid tot het standpunt kunnen komen dat verweerder niet in aanmerking diende te komen voor een vergunning tot verblijf op grond van artikel 29, eerste lid, onder d.
- 4.6. Bij de beoordeling van de vraag of een beleid van categoriale bescherming is geïndiceerd, beziet de Minister of wordt voldaan aan de maatstaven, neergelegd in artikel 3.106, van het Vb 2000 en de notie over het beleid van categoriale bescherming van 23 mei 2001, in het bijzonder de mate van geweld en geografische spreiding ervan.
- 4.7. Bij brief van 1 juni 2001 (TK 2000-2001, 19 637, nr. 589) heeft de Minister op basis van het ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken van 30 maart 2001 de voorzitter van de Tweede Kamer bericht dat er geen aanleiding bestaat tot het instellen van een beleid inzake categoriale bescherming ten aanzien van asielzoekers afkomstig uit de Russische Federatie, deelrepubliek Tsjetsjenië. De in de deelrepubliek Tsjetsjenië voorkomende uitzonderlijke mate van willekeur van het geweld en van mensenrechtenschendingen, de schendingen van het oorlogsrecht en de mate waarin het geweld voorkomt, zijn van dien aard dat deze elementen mogelijk tot het oordeel zouden kunnen leiden dat een beleid van categoriale bescherming geïndiceerd is. Echter, gelet op de uiterst geringe mate van geografische spreiding van het geweld, bestaat de mogelijkheid om zich aan dit geweld te onttrekken door in een ander deel van de Russische Federatie te verblijven. De deelrepubliek Tsjetsjenië is geografisch gezien een zeer klein gedeelte van de Russische Federatie en vormt een integraal deel van de Russische Federatie. Buiten de deelrepubliek Tsjetsjenië bestaat er geen risico om slachtoffer te worden van gevechtshandelingen.

De Tweede Kamer heeft tijdens het Algemeen Overleg van 26 juni 2001 met de voorgenomen beleidswijziging ingestemd.

Bij uitspraak van Uw Afdeling van 4 november 2003, Awb 200304941/1, IV 2003, 563, is het hierboven aangegeven door de Minister gevoerd beleid bevestigd.

- 4.8. Bij brief van 27 juni 2003 heeft de Minister van Vreemdelingen zaken en Integratie de Tweede Kamer het Ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse zaken van 14 mei 2003, inzake de Noordelijke Kaukasus aangeboden en daarbij aangegeven dat het hiervoor bedoelde beleid wordt gecontinueerd.

Bij uitspraak van 18 december 2003, 200306787/1, JV 2004, 73 heeft Uw Afdeling geoordeeld dat de Minister op grond van bovenaangegeven ambtsbericht in redelijkheid geen aanleiding heeft hoeven zien om alsnog een categoriaal beschermingsbeleid te gaan voeren.

Op 14 januari 2005 is door de Minister van Buitenlandse zaken een ambtsbericht gepubliceerd, inzake de situatie in de Noordelijke Kaukasus. Uw Afdeling bij uitspraak van 31 januari 2006, nr. 200509163/1, JV 2006, 113 geoordeeld dat de Staatssecretaris op grond van paragraaf 4.5 van dit ambtsbericht zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat er sprake is van een vestigingsalternatief in de overige delen van de federatie nu in Saratov, Nizhny Novgorod, Volgograd, Novgorod, Tjumen en Nizhnevartovsk (Siberië) de positie van Tsjetsjenen relatief goed is.

- 4.9. De Staatssecretaris meent uit vorenstaande uitspraken van Uw Afdeling af te leiden dat er geen grond is voor het oordeel dat zij niet in redelijkheid tot het oordeel heeft kunnen komen dat terugkeer van Tsjetsjenen naar de Russische Federatie van bijzondere hardheid is.
- 4.10 Gezien het voorgaande had de rechter dan ook niet tot het oordeel kunnen komen dat de Staatssecretaris onvoldoende heeft gemotiveerd waarom verweerders niet in aanmerking komen voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid aanhef en onder d, van de Vw2000. Dit betekent dat de aangevallen uitspraak niet in stand kan blijven.

4 Conclusie

De Minister concludeert tot gegrondverklaring van het hoger beroep, vernietiging van de bestreden uitspraak en ongegrondverklaring van het door verweerder tegen het besluit van 21 februari 2006 ingestelde beroep.

's-Hertogenbosch, 3 mei 2007

Gemachtigde

Mr. A.R.J. Maas, senior procesvertegenwoordiger

*Ministerie van Justitie
Immigratie- en Naturalisatiedienst
Proces Procesvertegenwoordiging
Vestiging 's-Hertogenbosch
Postbus 118
5201 AC 's-Hertogenbosch
telefoon 073 - 888 3020
telefax 073 - 888 30 86*